

Veljessurma lähellä

JUHANI. Rupeaisitko hullun kanssa juonittelemaan? Sinä peijooni! aina valmis koiran-elkiin. Kas sen mä luulen. Ja sinä, Lauri, pane nyt koreasti itses nukkumaan; lopeta, velikulta, tämä leikki ja leiskuna, muutoin langetan päällesi järkähtämättömän tuomion, ja kohtapa kymmenen kouraa sun viskaa alas härkien eteen. Lopeta tämä leikki.

LAURI. Vastahan alku tanssii, veljeni, tanssii. Niin, tanssitaan, painitaan, tanssitaan jussia että sammaleet tuoksuu. Kas näin!

TIMO. Sinä peijakkaan poika! Vähältä etten kuukahtanut kiveltä alas. Hiljaa, hiljaa!

JUHANI. Lauri, joko nyt sanon tuon hirmuisen sanan, joka vilauksessa tekee sinun murennukseksi? Ja se järkähtämätön sana kuuluu näin: hän viskattakoon härkien eteen. Joko sanon?

LAURI. Älä mitään sano, vaan laula koska minä tanssin jussia. Hih!

JUHANI. Hän viskattakoon härkien eteen, ja Jumala olkoon hänen kanssansa! Ammen.–Nyt se on sanottu. Hän menköön.

LAURI. Mennään kaikki yhdessä, käsi kädessä elämän Nälkälästä pois!

TUOMAS. Lakimme täytyköön, ja lähde kuolemaas!

JUHANI. Älä helvetissä, Tuomas!

TUOMAS. Alas kiveltä, poika!

JUHANI. Älä taivaan tähden!

AAPO. Tuomas kalvenee! Jumala auttakoon meitä! Tuomas kalvenee!

JUHANI. Tekisitkö hirmutöitä? Veljeni, veljeni!

AAPO. Hän kalvenee kun kuoleva mies, ja läsnä on kauhistuksen työ! Hillitse mieles, Tuomas, oi hillitse mieles! Minä rukoilen sinua. Ylös kaikki ja auttakaat Lauria, auttakaat!

TUOMAS. Pois tieltä!

JUHANI. Ei, Tuomas, ei!

TUOMAS. Pois tieltä! Sinä olit tuomari, minä olen pyöveli, ja lakimme täyttyköön. Alas kiveltä ilman armoa, mies!

LAURI. Kuin sysitukki Nukarin tammesta alas. Heleijaa!

SIMEONI. Armoa, Tuomas, armoa, armoa!

TUOMAS. Ei yhtään armoa!

JUHANI. Varjelkoon meitä Jumala tekemästä veljenmurhaa!

TIMO. Niin, Kainin tappamasta Aapelia.

TUOMAS. Hän kuolee!

AAPO. Malta mieles!

TUOMAS. Hän kuolee!

JUHANI. Suojelkoon meitä taivaan valta! Ei, Tuomas, tämä ei käy kuntoon.

TIMO. Ei suinkaan, ei suinkaan. Lauri on meidän jokaisen veli. Seis!

JUHANI. Miestappo on tekeillä! Pelastakaamme Lauri, pelastakaamme kurja veljemme!

Nousi nyt kivellä kiivas rynnistys. Mikä siinä hallitsi vihaista Tuomasta kauluksesta, mikä miehustasta, mikä riippui Laurin koivessa, mikä mistäkin häntä piteli kiirahtamasta alas. Monipäiseksi, monijalkaiseksi hirmueläimeksi näkyi velijoukko, joka rähisten yhdessä kimpussa

pinnisteli. Repien itseänsä, moristen, puhkaten ja huokaillen se eläin liikkui, pyöriskeli, kiiriskeli kiven reunalta toiselle reunalle ja takaisin taas. Koirat siinä peloissaan, hännät lyyhyssä ja usein vierähtämäisillänsä alas härkien uhreiksi, pujahtelivat sinne tänne, varjellen henkeänsä. Sakeammin kuin ennen kokoontuivat härjätkin tällä hetkellä kiven ympärille, katsellen, silmät pystyssä, kauhistavaa otteloa. Mutta yleinen väsymys saattoi viimein rauhan Hiidenkivelle, ja huohottaen lepäsivät veljekset hienoksi jauhoksi hierotulla sammaleella.

Seitsemän veljestä (8. luku)